

म. ग्रं. सं. ठाणें

विषय काव्य
सं. नं. ५९

सन-१८८३

काविताबद्ध

दाविदराणाचरित्र.

हें

लहान पुस्तक

आहारोन शिमशोन आष्टमकर.

यांनीं

मराठी भाषेंत पद्यरूपानें

तयार करून

मुंबईमध्ये "निर्णयसागर" छापखान्यांत छापून

नं १८५

म. ग्रं. सं. ठाणें

१८८३

विषय

काव्य

संग्रहालय क्रमांक

५९

लेखक

आ. शि.

आष्टमकर

पुस्तकाचें नांव

काविताबद्ध

दाविदराणाचरित्र

सन

१८८३

सद्गुरु दीप प्रकाशक व असत्यद्वेषक

पेहरवान के० आर कीर्तिकर दाऊर साहेब मशहूर
लिखित सजिन ठाणे

यांत,

यांच्या विद्वत्तेच्या व वैद्य विद्यानिपुणतेच्या

संज्ञान बुद्धिनें हे लहानसें पुस्तक परमादारी

नजर केले आहे.

यांच्या आज्ञाधारक सेवक

गुरन साहलन.

पुस्तककर्ता.

३८८२०

THE ACCOUNT OF THE KING
DAVID.

IN THE MARATHI VERSES.

PREPARED & PUBLISHED

BY

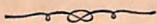
AARON SAMSON ASHTAMKER.

AND

PRINTED AT THE "NIRNAYASAGAR" PRESS.

IN

BOMBAY.

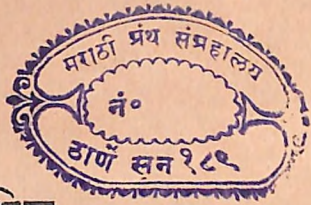
All rights reserved.

A. M. 5644.

A. C. 1883.

Price 3 Annas.

कवितावद्ध

दाविदराणाचरित्र.

ॐ

लहान पुस्तक

आहारोन शिमशोन आष्टमकर.

यांनीं

मराठी भाषेंत पद्यरूपानें

तयार करून

मुंबईमध्ये "निर्णयसागर" छापखान्यांत छापून प्रसिद्ध केलें.

(सन १८६७ च्या २५ व्या आकटाप्रमाणें नोंदून कल्यांनीं
सर्व हक्क आपल्या स्वाधीन ठेविले आहेत.)

इस्त्राएली सन ५६४४.

इसवी सन १८८३.

किंमत ३.आणे.

माझे परम प्रिय ज्येष्ठ बंधु व शिक्षक
अ. मे. विनयामिन शिमशोन आष्टमकर.

यांनीं

मोठ्या प्रेमबुद्धीनें मला मराठी व इंग्रजी
भाषांचें शिक्षण दिलें

व धर्मसंबंधी

अनेक गोष्टी समजावून सांगून बऱ्याच अंशीं माझी यहुदी धर्माविषयीं
आवड वाढविली व केवळ त्यांच्याच बोधामुळे
मी हें लहान पुस्तक तयार केलें

या त्यांच्या

महदुपकाराबद्दल मी हें अल्प पुस्तक मोठ्या नम्रतेनें, प्रेमानें,
व कृतज्ञ बुद्धीनें त्यांस नजर केलें असे.

पुस्तककर्ता.

प्रस्तावना.

जितकें कांहीं आपणास ठावें । तितकें हळूहळू शिकवावें ॥
शहाणे करून सोडावें । सकल जना ॥ १ ॥ रामदास.

सज्जनहो, या एकुणिसाव्या शतकांत जिकडे तिकडे सुधारणुकीचा ध्वज फडकत असतां आह्मीं शांत व स्वस्थ बसावें काय ? या सुधारणेंदूचा प्रकाश आमच्या दृष्टीस पडूं नये हें किती मोठें आश्चर्य ! आमच्या पैक्षां अविद्वान व कनिष्ठ मानलेल्या लोकांनीं आपणामध्ये सुधारणा केल्यामुळें त्यांचा नीतिसूर्य पूर्णतेनें प्रकाशला आहे असें पाहून आह्मी तोंडांत बोटें घालून चूप रहावें काय ? ईश्वररूपेनें आतां आपल्या लोकांत विद्वानांची संख्या दिवसानुदिवस वाढत चालली आहे, दुर्गुणरूपी राक्षस पराङ्मुख करून पलायन करीत आहे, असत्यरूप अंधार नाहीसा होत चालला आहे, सद्धर्मदीपाची ज्योति प्रज्वलित झालेली आपल्या हातीं आली आहे मग डोळेझांक कोठपर्यंत ! पुरे झालें. “ जल चढलें सुधारणुकीचे प्रयत्न फार करूं यारे, पराकाष्ठा करूनी जलदी हाकारूं या गलबत रे ” या माझ्या बंधुवाक्याप्रमाणें आपण वागूं या. बांधवहो, आतां उठा, झोंपीं जाण्याची ही वेळ नाही. हा आपला ताठा पुरे झाला. यानें आपली, आपल्या देशाची, आपल्या बांधवांची व कुटुंबांची फारच हानि झाली आहे. दिवसानुदिवस आपले लोक दारिद्र्यडोहांत बुडूं लागले आहेत त्यांची दया आपणास केव्हां वरें येणार ? पहा, आपल्या लोकांकरितां शाळा स्थापन झाल्या, कियेक ठिकाणीं विद्वान धर्मगुरू धर्मोपदेश करूं लागले आहेत, कियेकांनीं आत्मनाशक सुराताईस शेवटला निरोप दिला, मुलींस हिव्रु भाषेचें ज्ञान प्राप्त होऊं लागलें; अक्षिशीत व दुर्मति लोक यांस बहुतेक ठिकाणीं उत्तेजन न मिळाल्यामुळें व्यवस्था सुरू झाली. परंतु ईश्वरी भीतीचें जितकें वर्चस्व पाहिजे तितकें बहुतेक ठिकाणीं नाही लपून

हा जीव फार हळहळतो. परंतु करावे काय ? इलाज नाही. सयास-
 त्याची पारख करणारे फार थोडे; खुशामतीचे बंदे फार. तेव्हां अर्था-
 तच कियेक ठिकाणीं दुर्मति व अशिक्षित लोकांचा पगडा पडतो व या-
 मुळे फार अनर्थ घडतो. तर मनुष्याच्या मनामध्ये ज्ञानज्योति प्रकाशित
 होण्याकरितां उपदेशाची व उपदेशकांची फारच आवश्यकता आहे.
 व कीर्तनरूपानें उपदेश जितका श्रोतृमंडळीस गोड वाटतो तितका
 दुसरा उपदेश वाटत नाही. हेंच जाणून माझ्या वडील बंधूनीं “ आ-
 ब्राहामचरित्र ” यावर मुंबई, पनवेल व ठाणें इत्यादि ठिकाणीं कीर्तन
 केलें तें श्रवण करून आमच्याच लोकांस काय परंतु आमच्या विद्वान
 देशब्रांधवांस परम संतोष झाला व त्यांनीं तो बोलून व वर्तमानपत्रांत
 छापूनही दर्शविला. तेव्हां हें पाहून माझ्या मनांत ईर्ष्या उत्पन्न
 झाली व ती मी आपल्या बंधूस कळविली त्यांस माझे बोलणें आवडून
 त्यांनीं मला सदरील पुस्तक करण्यास बरेंच उत्तेजन दिलें हें पाहून
 मला फार आल्हाद होतो. आतां, या लहान पुस्तकांतील हकीकती-
 वरून आमच्या प्रिय वाचकांच्या लक्षांत येईल कीं जे कोणी सर्व स-
 मर्थ परमेश्वर याजवरच पूर्ण विश्वास ठेवितात त्यांस तो संकटसमयीं धैर्य,
 बळ व जयही देतो. तोच शत्रूपासून रक्षण करण्यास आपल्या अंगीं
 अतुल शक्तिही देतो. हें दाविद राजाच्या कथेवरून सहज समजतें.
 यासाठीं सर्वांनीं सर्व शक्तिमान परमेश्वर यावरच सदासर्वकाळ भरंवसा
 ठेवावा. हें आपल्या मनांत ठसवून त्याप्रमाणें नेहमी आपलें आचरण
 असूं द्यावें यांतच कल्याण व तारण आहे.

शेवटीं रा. रा. नारायण गोपाळ दामले मनीशाळेंतील शि-
 क्षक यांनीं या पुस्तकांतील कविता तयार करण्यांत, व प्रुफें तपासण्यांत
 मला फारच साह्य केलें लणून मी त्यांचे या ठिकाणीं मोठ्या आनं-
 दानें आभार मानितों.

आहारोन शिमशोन आष्टमकर,

पुस्तककर्ता.

११०५
११७

मंगलाचरण.

पद.

राग-खमाज. ताल-धुमाळी. चा० जयश्रीरमणा भवभयहरणा.

सर्व समर्थ देव तयाला ॥ प्रेमभावें मी नमित्तों हो ॥
विघ्नें हारक श्रेष्ठ तयाचे ॥ महा आदरें गुण गातों हो ॥ ध्रु० ॥
जलचर भूचर निर्मित केले ॥ विश्वपति जो त्यानें हो ॥
तैसां खग नक्षत्रें सारीं ॥ इच्छामात्रें झालीं हो ॥ १ ॥
सबुद्धि ही सुनीति त्यानें ॥ लावूनि आह्वा दिधली हो ॥
करुनी नामस्मरण तयाचें ॥ कीर्तन करितों आह्वां हो ॥ २ ॥

पद.

रागिणी-भैरवी. ताल-दीपचंदी. चा० वाडवडिलां सेवित जावें.

राख ईश्वरा बाळका तूझ्या ॥ धैर्य द्यावें मानें या माझ्या ॥ १ ॥
अज्ञ दास तुझा मी आहे ॥ सद्य देवा मज तूं पाहे ॥ २ ॥
शक्ति मला ईश्वरा द्यावी ॥ कुमति माझी दूर करावी ॥ ३ ॥
सेवा तुझी मज प्रिय आहे ॥ आजि देवा नीज कृपें पाहे ॥ ४ ॥

शिखरिणी.

मला देवा द्यावी सतत गुण गाया अधिं तुझे ॥
सदा शक्ती मोठी सकल जन होती सुखि तुझे ॥
तुझ्या नामें होवो कथन शुभ या रात्रिं समया ॥
पहा तेणें जाती कुमति जलदी ही पळुनियां ॥

एरन सामसन.

दाविदचरित्र.

पद.

चा० धनद्रव्याला.

प्रार्थना.

जगदाधारा दयासागरा सज्जनमनविश्रामा ॥
भवाब्धि तरण्या तरणी नाम तव अन्या न एकहि कामा ॥ध्रु०॥
अघनग पदरीं थोर थोर त्या वज्रचि संहाराया ॥
असे प्रभंजन तमपटलातें समर्थ ही वाराया ॥
तवश गाउनि कीर्तन रंगीं शांतिमुखाचा थारा ॥
मागतसें मी सभाजनातें द्यावा पूर्ण उदारा ॥ १ ॥
अन्य कांहीं जगिं शाश्वत नाहीं सर्वहि दुःखपसारा ॥
चित्त व्यर्थ हें प्रभो गुंततें लोभ कठिण धन दारा ॥
दे बल बुद्धी ज्ञान दीपक ज्योती उजळी माझी ॥
सेवक सेवा दीनपालका घेउनि सदैव ताजी ॥ २ ॥

आर्या.

असतां शौल नरपती, होता तद्राष्ट्रि एक सामान्य ॥
इशाय नामें कर्षक, उदरीं सुत आठ जन्मले कुलिन ॥१॥
त्यांतिल धर्मपरायण, दाविद विख्यात शूर नरवीर ॥
त्याचें चरित्र गातों, परिसा दृढ भाव धरुनि व्हा स्थीर ॥२॥

साकी.

राग-जोगी. ताल-धुमाळी.

त्रिवर्ग दुसरे बंधु तयाचे गुंतुनि होते समरीं ॥
शौल चमूचें रक्षण करिती विशाल गिरिच्या उदरीं ॥

अबनेर सैन्यपती, निशिदिनीं स्वामीतें जपती ॥ १ ॥
 पितुराज्ञेनें गहन विप्रिनिं तो दाविद करि प्रतिपाळ ॥
 खिल्लरांचा बीन संगतीं आनंदें क्रमि काळ ॥
 सदैव प्रेमांत, रततो प्रभुच्या सेवेत ॥ २ ॥

पद.

राग गारा-झिजोटी. ताल-दादरा. देवी श्रीविक्टोरिया या चा०.

रम्य वनीं आश्रमांत राहुनी करी ॥
 प्रभू भजन सौख्य भोगी नित्य अंतरीं ॥ ध्रु० ॥
 करीं बीन घेउनि कधीं गहनिं जाउनी ॥
 विस्तृत तरु तळवटासि सहज वैसुनी ॥
 तान सूर रुचिर गाई राग रंगुनि ॥ चा० ॥
 गातां, स्तवितां, ध्यातां, जगपतिसी, ॥
 मानसासी, मुदफलासि, पावे सत्वरी ॥ १ ॥ रम्य० ॥
 वैभव धन रहित म्हणे दिलिस ईश्वरा ॥
 उचित स्थिती मुखद मला हो निरंतरा ॥
 लोभ मोह मद मत्सर दूर ते करा ॥ चा० ॥
 चुकवा, करवा, घडवा, दुःखमरण ॥
 सदाचरण, पापहरण, रक्षि वैखरी, ॥ २ ॥ रम्य० ॥
 थोर थोर दुर्गशिरें अरी मंडळा ॥
 पाचारिति उंच वृक्ष घोर वादळा ॥
 सहज पतन गर्व मदें होति भूतळा ॥ चा० ॥
 शांती, कांती, वांती, मनभुवनीं, ॥
 शरिरसदानिं, विषयरतनिं, हो निरंतरी ॥ रम्य० ॥ ३ ॥

दाविद.—

दिंडी.

राग-लीलांबरी. ताल-दादरा.

जरी नसता हा मित्र बीन संगें ।
 तरी होती चित्तासि सर्व व्यंगें ॥

रम्य कानन हें वाटतें उदास ।
कांहीं गमतें ना सौख्य ह्या मनास ॥ १ ॥
खेद नृपतीचा मीच ह्या विनासे ।
शांत केला बहु मधुर गायनानें ॥
चित्तबुद्धी जीवित्व सर्व माझे ।
तुझ्या योगें चालतें तनू ओझे ॥ २ ॥

साकी.

धर्म नेम सणवार पाळुनी तोष तुझा राखाया ॥
चित्त शुद्ध तुजप्रीय ह्यणुनियां सिद्ध असें आर्पाया ॥ १ ॥

पद.

अशी सुंदर या चा०.

तव गुण शक्ती ज्ञान दयाळा सदैव मी गातों, परिसें ॥ ध्रु० ॥
बीन वाद्य वा नर्तन गायन, ज्वलनीं करुनी पशुचें यजन ॥
तव यश वैभव भाषण वर्णन, तुझेचि तुज देतों, प्रभुजी ॥ १ ॥
इह लोकीं बहु जन हित करणें, परलोकीचें कार्यहि धरणें ॥
करीं देवदुत समान होणें, सदैव हें चहातों, दयाळा ॥ २ ॥
अजा वृषभ जरी मना न येती, बळीं अर्पिले करुनि आहुती ॥
सिद्ध दास हा करी निश्चिती, घ्यावी तनु देतों, सजिवही ॥ ३ ॥

आर्पा.

मम बंधु ज्ञाति जनही, शौलप्रभृती नरेश संग्रामीं ॥
असती पैल रणांगणिं, सशस्त्र धिर वीर थोर अति नामी ॥ १ ॥
गरीब धनगरवेषें, तात मला राखण्या समाधान ॥
रहातो मी कांतारीं, तो मज मी त्यास अन्यसाधन न ॥ २ ॥
इशाय.—

पद.

रागिणी-धनाश्री.

वृद्ध पित्याचे कळप राखिशी निशिदिनिं वाळा वनीं ॥
असा तूं पितृ भक्त मेदिनी ॥ १ ॥

ईशकृपा ही पूर्ण खरी वा ह्यणुनी कंठीं जरा ॥
 सुखानें सर्व तुझा आसरा ॥ २ ॥
 पवित्र तैलें तव शिर न्हालें योगीवर हस्तकीं ॥
 तुझ्या वा मुकुट योग्य मस्तकीं ॥ ३ ॥
 असें असुनिया चित्त शांत तव सदां जनक सेवनीं ॥
 कठिण हा योग वास साधनीं ॥ ४ ॥
 इहलोकींचे विषय सुखाचे तुच्छ तुला भासती ॥
 अनुपम गूण तुझे शाश्वती ॥ ५ ॥
 धन्य धन्य मी क्षोणि तळवटीं मिळविन ही धन्यता ॥
 गगनीं थोर प्रभू समिपता ॥ ६ ॥
 व्योम घटीं जरि एकचंद्र तरि ताऱ्यांचें भूषण ॥
 मानिती जन न नसे कारण ॥ ७ ॥
 तीन बंधु तव संग्रामातें करिती चमू रक्षण ॥
 तयांसी युग युग एक क्षण ॥ ८ ॥

आर्या.

जगपति तुह्मां ठेवो, इहपरलोकीं सुखांत हा घोर ॥
 मम शर्म तेंचि कर्म, जें करि तव तनु जिवासि शिव थोर ॥१॥
 झाला जरि वर भूपति, वसनाशनजीवनासि उपभोगी ॥
 याहुनि विशेष जगतीं, अन्य न सुख हो सुखी सदां योगी ॥२॥
 दाविद.— दिंडी.

राग-लिलावरी. ताल-दादरा.

तुह्मां कळलें कीं कांहीं वर्तमान ॥
 कसें चालतसे अखिल युद्धमान ॥
 कळप सोडूनी मला जाववेना ॥
 तुमचि आज्ञा ही तशी मोडवेना ॥ १ ॥

शौल सैनिक आहेत मम भ्राते ॥
 करिति कीर्तीचा कधिं न वभ्रा ते ॥
 सिद्ध समरीं तो अरी सैन्य आहे ॥
 वीर जैसा कीं उदधि गर्जताहे ॥ २ ॥

इशाय.—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

आज्ञा पालनिं पुण्य तुला वा संपत बळ गुण कीर्ती ॥
 लभेल भाग्यें चढशिल पुत्रा नृपपदशिखरावती ॥
 फळ हें लीन जना, लभतें अति सुख तेंही मना ॥ १ ॥
 शंख दुंदुभी दूर वाजती रणांगणीं परि त्यांचा ॥
 क्वचित हळहळु मम कर्णीं ये शब्द प्रतिध्वनीचा ॥
 तुझिया नेत्रांचा, रंग किं फिरला कां साचा ॥ २ ॥

पृथ्वी छंद.

भुजा स्फुरण पावती भृकुटी वक्र कां दीसती ॥
 सकंप तनु भासती तव सुता अशी कां स्थिती ॥
 विरश्रि चढली परी दुरि असे खरी रणतुरी ॥
 समीप जरी वाटली तरि न योग्य ती आंवरी ॥ २ ॥

दाविद.—

ओवी.

राग—मल्हार.

कैसें रणभूमीचें स्थान ॥ उभयपक्षां किती सैन्य ॥
 गजवाजीरथवीरवर्णन ॥ कथिलें नाहीं मज ताता ॥ १ ॥
 आवेश चढला मम शरीरीं ॥ श्रोत्रेंद्रियें उत्सुक भारी ॥
 ऐकण्या झाली बहू आतुरीं ॥ सांगा सांगा झडकरी ॥२॥

इशाय.—

पद.

प्रभुनारायण या चा०.

गहन कर्म वा अघटित करणी फारचि युद्धाची ॥
 यश ही शाश्वत नव्हे सुपुत्रा हळहळ कां त्याची ॥

असंख्य पडती वीर त्यांच्या प्रियाहि प्रिय कन्या ॥
 जननी भगिनी नयनी ढाळिती जीवन त्या धन्या ॥
 उजाड राष्ट्रें कैक होउनी पर्वत दुःखांचे ॥
 भोगिति विशाल भुवन मंदिरें पडती वा खांचे ॥चाल०॥
 दुर्धररणहें करितें मानवदशा, ज्वर करि शरिरीं समग्र शक्ति जशा ॥
 अनाथ विधवा होती वेड्या पिशा ॥ उ० ॥
 कांहीं पुण्य तुज लाभकिं लौकिक यशही मिळवाया ॥
 उणें नसे ह्या जगतीं युद्धा वांचुनि राहावया ॥ १ ॥
 तीन वंधु तव असती त्यांची हळहळ बहु वाटे ॥
 नित्य संकटीं रणभूमीतें स्नेहें उर दाटे ॥
 जयवंता तरि मागुनि लभतें सांगे सुख काय ॥
 नर पशु तरुहिन देश मिळवुनी अंतीं हाय हाय ॥
 ईशप्रार्थना जन ज्या जागीं करिती तीं स्थानें ॥
 वन श्वापदें व्यापुनि क्रीडति खग नग मौजेनें ॥ चाल० ॥
 हनन जनाचें करुनी संपादिली, जय यश कीर्ती भूमिही मिळविली ॥
 व्यर्थ वाटतें वपुही अति शिणविली ॥ उ० ॥
 उजाडदेशीं राज्य कराया कैसें मन धांवे ॥
 किंवा इह परलोकीं तरि तो कोटुनि सुख पावे ॥ २ ॥

दाविद.—

आर्या.

हितकर सत्यवचातें, कोण कुधी मानिना अहो ताता ॥
 परि धर्म कार्य देशीं, शास्त्राज्ञेचा ह्यणा मला पाता ॥ १ ॥
 सर्वहि अधर्मि यांनीं, हालविला राज्यधर्मिचा पाया ॥
 प्रतिबंध पहावेना, पवित्र द्रव्यासि होमिं अर्पाया ॥ २ ॥
 धन दारा सुत कन्या, देश निती नियम नष्ट जन केले ॥
 उपहासिले तुडविले, पाहुनि हृदयांत सलति ते भाले ॥ ३ ॥
 ऐशा समयीं राहुनि, कुंठित जन देश प्रीतिला बट्टा ॥

जडतो असह्य त्याचा, हृदयीं करवे न सहन तो घटा ॥ ४ ॥
 प्रसंगि ऐशा अवसर, ईश्वर प्रेरित सरसरे अंगीं ॥
 धर्माभिमानीं पडती, कवचांतिल शस्त्रदैवते नंगी ॥ ५ ॥

इशाय.—

पद.

फार सुदीन या चा०.

ह्या देशीं शुद्ध कुलदीपा ईश्वरें जन्म तुज घावा ॥
 आप्त वर्ग समुदायीं मंदिरीं तोष बहु व्हावा ॥
 अन्य धर्मि सैन्याचा संगरीं नाश अति व्हावा ॥ उ० ॥
 जणु वाटे प्रभुरायें हा संकेत आधिं ठरविला ॥
 तोचि तुला रक्षोवा मग करो तुझी बहु लीला ॥ १ ॥
 मानसीं एक योजीलें कार्य तें करी जाऊनी ॥
 एला दरिं मैदानीं वसत असे शौल नृप मानी ॥
 रणभूमिं सर्व विरांचें पाहि वा कर्म नयनांनीं ॥ उ० ॥
 कुशलता शौर्यही पाहे भेट त्या शूर चमू पाळा ॥
 नेउनी भेट कीं देई बंधुसी माझीया वाळा ॥ २ ॥
 माझीया वसनमंदीरीं आहेत वस्तुंच्या राशी ॥
 धनगरि मुखद देशींच्या देई त्या त्यांसि गुण राशी ॥
 कार्य हें मुखद तुज लागीं करुं नको उशिर जाण्यासी ॥ उ० ॥
 सैनिका गौरवें बोले बंधुसी स्नेहभावानें ॥
 अरि दळ बळ अवलोकीं गाजतो कोण शौर्यानिं ॥ ३ ॥

दाविद.—

पद.

राग—सिंध. ताल—दीपचंदी. इसतनधनकी या चालीवर.

मान्य हि आज्ञा ताता तुमची ॥
 जाउनीं करितों पूर्णकिं साची ॥ ध्रु० ॥
 इंगित आपुलें कथिन मी त्यांसी ॥
 पाहिन नयनीं रण समयासी ॥ १ ॥

चमकति भाले हिंसति तुरंग ॥
 फडकत-ध्वज केवी सुटती सुरंग ॥ २ ॥
 मन उत्साहें भरलें भारी ॥
 स्फुरति भुजा ह्या कोण निवारी ॥ ३ ॥
 निरअपराधी शतशा वांचवी ॥
 सव्य भुजा जरी खड्गासी माजवी ॥ ४ ॥
 मी एक मरुनीं हें यश आल्या ॥
 तोष बहुत हो पालन वाल्या ॥ ५ ॥

इशाय.—

आर्या.

जा झडकरि तनया वा ॥ रक्षो तुज तो दयाळ जगपाळ ॥
 ज्याणें पूर्वज अमुचे ॥ सोडविले रक्षिले जसें बाळ ॥ १ ॥

पद.

रामचंद्र नाही या चा०.

दूर गमन केलें तरी नेत्र वेधिले ॥
 स्नेहपाश कठिण त्यांत चित्त गुंतलें ॥
 क्षण ही भरी त्यासि कधीं नाहीं त्यागिलें ॥ ३० ॥
 कधीं पुन्हां आलिंगन त्यासि देईन ॥
 नेत्र भरुनी वालकासि कधीं पाहीन ॥ १ ॥
 करणी अमानुष असें घडणें हातुनीं ॥
 समय ईश संकेता हाचि जोडुनी ॥
 वेईल कीं काय कळे न मजलागुनी ॥ ३० ॥
 बेथलमीं साम्युएलें तोचि निवडीला ॥
 मम वंशीं दाचिदसुत भूप जन्मला ॥ २ ॥
 दुर्धर रणकंदन तो सुभटनंदन ॥
 कोमलवपु रंग रम्य कमललोचन ॥
 धीर शांत अंतरंग गान तल्लीन ॥ ३० ॥

देह भव्य शौर्य अतुल रूप प्रभुवर ॥
पाहे न मन पाहे शुद्ध सर्व-अंतर ॥ ३ ॥

एलीयाव.—

शार्दूल.

सैन्यें या गिरिच्या विशाल जठरीं अस्वस्थ स्वांतीं सदां ॥
वास्तव्या करिती कशासि उभयांही नित्यहो आपदा ॥
कोणासी तरि संगरीं जय मिले हा सत्य संकल्पहो ॥
कालाचा व्यय व्यर्थ कां मग असा होणार तें प्राप्तहो ॥ १ ॥
फीलिस्टी जुडिया भुर्मांत वसती जी शुद्ध निष्पाषिणी ॥
कालीमा तिज लाविती यवन हे दाटून निष्कारणीं ॥
गालीथा बळ प्राप्त थोर ह्यणुनी योद्धा रणीं एकला ॥
गर्जोनी हटकी विपक्ष बळ युद्धार्थ तो मातला ॥ २ ॥

अबीनादाव.—

आर्या.

शौलें कटक रचीलें ॥ धर शिखरीं शत्रु सैन्यही जमतें ॥
मध्ये विशाल खोरा ॥ आहे तरि भूप सैन्य हें थिजतें ॥ १ ॥
उन्मत्त वारणासम ॥ आतां येईल हांक माराया ॥
शुंजाया मागतसे ॥ कोणी तरि बाहु कंडु जिरवाया ॥ २ ॥

साकी.

राग-जोगी. ताल-धुमाळी.

अपुल्या कटकीं वीर न कोणी न धजे प्राणकिं द्याया ॥
घेउनि करिं शिर विशाल बपुच्या असुरा वरती जाया ॥
प्राणकिं बहु प्यारा ॥ काय करावा ऋतु न्यारा ॥ १ ॥
बहु दिनबंधो गत झाले परि खबर नसे ताताची ॥
कुशल वृत्तही कळलें नाहीं आस नसे पुत्रांची ॥
प्रियकर सुत साचा ॥ वाटे सन्निद्ध ये साचा ॥ २ ॥

(११)

दाविद.—

ओवी.

राग—मल्हार.

तुमचें असो सदैव कल्याण ॥ आयुष्य वृद्धी धन धान्य ॥
यश कीर्ती जर्गी लभुन ॥ बंधो स्नेहातें वाढवा ॥ १ ॥

दाविद बंधु.—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

असत्य वाटे भाषण मजला पितृभक्त तूं थोर ॥
काय कारणीं या स्थळीं आला पाठविलें तुज हेर ॥
शंका मज नाही ॥ दुसरें काज नसे पाहीं ॥ १ ॥
वर्तन अमुचें अवलोकाया भाषणही परिसाया ॥
कपट पटू तुज आजि धाडिलें वृत्त सर्व समजाया ॥
ममता तव पोटी ॥ सत्यकिं मिथ्या वद ओंठीं ॥ २ ॥

दाविद.—

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

सत्यासत्याचा समज मला नाही ॥
पूर्ण प्रेमें भेटण्या तुह्मां पाहीं ॥
आलों घेउनी भेट भाकरीची ॥
तुह्मां चमुपतिला दुसरि ही खव्याची ॥ १ ॥

दाविद.—

श्लोक.

शादूलविक्रीडित.

अंगीं संचरतें धवनी परिसुनी वारें भुजा कंपती ॥
मेघा तुल्य करी असा गरजना कोठील हा बलपती ॥
तुह्मीं सर्व दिसा सशस्त्र समरीं युद्धार्थ हो जावया ॥
सांगाहो विर कोण कोठिल असे आलाहि निंदावया ॥ १ ॥

एलियाब.—

साकी.

राग—जोगी. तारु—धुमाळी.

मेंढपाळ तूं पोर कालचें गोष्टी ह्या समराच्या ॥

विचारसी तूं काय कारणीं तुजसि काय कामाच्या ॥

रण हें नव्हे रान ॥ किंवा वादन गायन ॥ १ ॥

दाविद.—

होरी.

मम वच मान्य तुम्हाला, सहन न होय मनाला ॥ ध्रु० ॥

पितुराज्ञेनें ह्या स्थळीं आलों, घेउनी भेटि कशाला;

ही काय ऐशी तुमची ममता, वदतां कुश्रित वचनाला ॥ १ ॥

हें मम भाषण नव्हे तुम्हांसी, प्रश्न हा असे सैनिकाला;

देईल उत्तर जरि मान्य त्यासी, पोर हा येईल कामाला ॥२ ॥

सैनिक.—

पद.

भज भज या चालीवर.

चिलखत मजबूत अंगि पिचळि मुगुट धारी ॥ ध्रु० ॥

पालिष्टी वीर प्रवळ ॥ साहा हात उंच अतुळ ॥

रण कंदर्नि बहु कुशल ॥ लक्ष सैन्य वारी ॥ १ ॥ चिल० ॥

एक वीर युद्धा प्रती ॥ मागतसे कुटिल कुमति ॥

अजय प्राप्ति ज्यांसि अंति ॥ दास तो निर्धारी ॥२॥ चिल० ॥

सैनिक अबनेर.—

आर्या.

गल्याथ नाम त्याचें, निंदी आह्वासि हाक मारुनी ॥

त्यासी साम कराया, न धजे आह्मांत कोणि जाऊनी ॥ १ ॥

तू तर अल्पवयी मुल, कोमल अनुभव नसे रणांगणिचा ॥

त्या सिंधु जीवनासी, तव बल विंदू अतूल वा साचा ॥ २ ॥

दाविद.—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

अन्य धर्मिं ह्य नष्ट म्लेच्छ जो हतबल समरीं करिल ॥
त्यासि कोणता शौल नरपती लाभ मान देईल ॥
सांगे सैन्यपती, होणें त्याची काय गती ॥ १ ॥

ओवी.

राग—मल्हार.

भेटवा मला भूपतीसी ॥ इंगीत कथीन आपणासी ॥
सांगेन सुचल्यास सुयुक्तीसी ॥ अंतरीं माझ्या असेल तें ॥ १ ॥

साकी.

चिंतातुर नृप शौल आपुल्या तंबुंत वसला असतां ॥
सैन्यपाळ ह्या येउनि बोले टलली समजा चिंता ॥
मोठा झुंजार ॥ साह्य किं आपणा नरवीर ॥ १ ॥

शौल.—

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

कोण कोठिल तो काय त्यासि नाम ॥
कोण योद्धा कीं राजपुत्र साम ॥
दाम भेदादिक दंड युद्ध कर्म ॥
जाणे तरि कांहीं शत्रु धर्म वर्म ॥ १ ॥

अबनेर.—

श्लोक.

नसे त्यासी ठावें समर अथवा वर्म अरिचें ।
न जाणें चातुर्या कुशल हि नसे कर्म कृषिचें ॥
करी खिल्लारांची जतनहि वर्नीं राहुनि सुखें ।
सदां ध्याईं गाईं जगपति मनीं गौरव मुखें ॥ १ ॥

शौल.—

आर्या.

ही व्यर्थ वलगनारे, अज्ञानी वायकांत सांगावी ॥

धनगर गुराखि पोरें, समराची काय शेखि मिरवावी ॥ १ ॥

अवनेर.—

आर्या.

ज्ञान न सुवंश लागे, रूप न रंगादि गूण शौर्याला ॥

भूपां समान रंकीं, वसतें प्रभुनें दिल्यासि कार्याला ॥ १ ॥

शौल.—

कामदा.

दूर जाहाली पाहुनी तुला ॥ भ्रांति मानसीं होति जी मला ॥

धैर्य हें कसें लाभलें तरी ॥ कोण वीर त्वां जिंकिला करीं ॥ १ ॥

युद्ध कर्म वा फार दुर्घट ॥ धैर्य शक्ति ज्या ज्यासि चोखट ॥

शत्रु थोर तूं अल्प त्या पुढें ॥ जेवि सिंघ तो मानि मर्कटें ॥ २ ॥

दाविद.—

पद.

अग्नि अल्पसा दिसतो राजा, तृण पर्वत परी जाळीरे ॥ ध्रु० ॥

धैर्य शक्ति बल शस्त्र अस्त्र मज, अश्व रहंवर चाप नकोरे ॥

एक प्रभंजन अनुकुल झाल्या, अघटित करणी करितोरे ॥ १ ॥

प्रभू दयार्णव रक्षिल अमुचें, लोक न पाहे बहु अंत ॥

मज हातुनि तो मत्त अनावर, हत बल असुगत होइलरे ॥ २ ॥

व्याघ्र सिंह वनिं थोर अस्वलें, वधूनि रक्तें न्हालोंरे ॥

मेघ यूथ म्यां रक्षण केला, अवचित बल मज लभलेंरे ॥ ३ ॥

ओवी.

राग—मल्हार.

असुंतीनीच हा तृण पाला ॥ पलिस्टी भासतो मानसाला ॥

ज्यानें रक्षिलें दुर्घट प्रसंगाला ॥ तोचि रक्षिता सर्व काळा ॥ १ ॥

शौल.—

पद.

राग गारा—झिजोटी. ताल—दादरा. देवी श्रीविक्टोरिया या चा०.

प्रभुवर तुज अमर करो समरिं नर विरा,

यश कीर्ति अतुल धवल हो दिंगवरा ॥ ध्रु० ॥
अवनेरा सैन्यपते देई तव करीं ॥
खड्ग कवच ढाल तीक्ष्ण धारिचि सुरी ॥
अश्वदंति स्यंदनादि लागल्या जरी ॥ उ० ॥
वसना, अशना, माना, तूंचि पूरवी, ॥
लोभ नुरवी, धीर धरवी, सैन्यसागरा ॥ १ ॥

दाविद.—

पद.

मजला वरिल या चालीवर.

मीतर बालक बलहीन, दीनकिं जगपाळा ॥ ध्रु० ॥
संगर करुनी यशकीर्ती, कनक कामिनी सुख जगतीं ॥
भोजन न मन मम इच्छी मती, परितो कुमती दंडावा ॥ १ ॥
साह्य करा तुह्मीं प्रभुराया, होईल तुमची मज छाया ॥
मग मज भीति नसे जाया, पडतीं पायां रणभूमी ॥ २ ॥
कार्य तुझे हें तुजला लाज, करवी स्वकीय जन मन काज ॥
दंडकीं स्फुरती थररर आज, अरिचा माज, जिरवाया ॥ ३ ॥

एलियाब.—

अभंग.

विपरीत बुद्धी, कशि तुज झाली ॥
कोणि युक्ति केली, अघटीत ॥ १ ॥
आयुष्याची दोरी, तोडाया आलासी ॥
सोडूनि पत्नियासी, समरंगणीं ॥ २ ॥
लाज न भूपासी, बोलाया वाटली ॥
मूर्खा तुझी गेली, बुद्धी कोठें ॥ ३ ॥
कोणासी कोठें तें, कायरे बोलावें ॥
सुजनीं वर्तावें, कोण्या परी ॥ ४ ॥
गिरि शिरीं घेउनी, मक्षिका दंडाया ॥
सिंधुसी गेलिया, होवें कैसें ॥ ५ ॥

आर्या.

जा परता काल मुखीं, व्यर्थ तनू झालवूं नको समरीं ॥
 भोजन निद्रा गायन, लाभ न सुखरंग ज्यासि त्या अमरीं ॥१॥
 वृद्धपणीं जनकाला, असह्य दुःखांत टाकिसी कारे ॥
 अर्भक अनुभव विरहित, असुगत होसील पाहुनि रिपुरे ॥ २ ॥
 दाविद.— पद.

राग-भूप. रामचंद्र नाही या चालीवर.

निशिदिनिं भय जग पतिचे ज्यासिं अंतरीं ॥
 त्यासि नाहीं लाज भिति जगति भीतरीं ॥
 नरपति हरि व्याघ्र करी काय त्या करी ॥ ३० ॥
 तशांतूनि मरण मला तुच्छ वाटते ॥
 ह्यणुनि अशा संगरांत चित्त धांवते ॥ १ ॥

दाविद.—

दिंडी.

राग-लीलांबरी. ताल-दादरा.

कोण कोठें तो वीर असे गाढा ॥ दावि मजला त्या दंड करिन मूढा ॥
 अशा दुष्टासी समरिं मी वधीन ॥ काळ सदनातें तया पाठवीन ॥१॥
 ओवी.

राग-मल्हार.

आह्यां पवित्रां प्रभू रक्षिता, सकळ जगाचें हित कर्ता ॥
 त्यां पुढें त्या मर्कटाची अहंता, कोठवर बंधो चालेल ॥१॥

गोलायाथ.—

आर्या.

द्वंद्वार्थ कोण कोठें, वीर असे पातला मला दावा ॥
 अरि मंडळांत ऐसा, धरि बळी मजसि जो करी दावा ॥१॥
 योद्धे बलाढ्य जिंकुनि, मानी नृप कोणते तयें वधिले ॥
 किंवा उजाड केलीं, नगरें गड दुर्ग कोणते चुरले ॥ २ ॥

मजसीं समर कराया, पामर खल मत्त कौण अभिमानी ॥
समर्थ म्हणव्ही त्यानें, यावें जीवाचि आस सोड्दनी ॥ ३ ॥
दणकावा रण भेरी, दुंदुभि शब्दें रिपूसि कंप करा ॥
चमु चालवा पुढारी, खड्ग करीं सांवरुनि धीर धरा ॥४॥

दाविद.—

आर्या.

हे वीर धीर चमुपा, हा तव शत्रू उभा पहा नयनीं ॥
तव वपु कंदन करितों, मग जा सुखरूप मृत्युच्या सदनीं ॥१॥

गोलियाथ.—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

मरकट पोरे मुरकुट दिसती विशाल नैत्रीं कोठें ॥
असे वीर तो दावा मजला डौल नको मज मोठे ॥
पार्यो चिरडेल ॥ जननी जनका रडवील ॥ १ ॥

दाविद.—

श्लोक.

शांदूलविक्रीडित.

रेरे नीच वृथैव पुष्ट कुटिला चांडाळ कां जल्पसी ॥
दंडा दंडि करावया तुजसर्वे आलों अशा भूमिसी ॥
राजाज्ञा मजला द्विखंड करण्या आहे तुझा कायरे ॥
सिंहाच्या दरिंतूनि जाउं ह्मणसी जंबूक तूं कायरे ॥ १ ॥

गोलियाथ.—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

दुर्बल कोमल कुमर गोजिरा संगारिं पुढती घ्याया ॥
शौल नृपासी लाज न वाटे मजला अपमानाया ॥
पार्यो रगडी रे ॥ व्यर्थ किं प्राणा मुकसी रे ॥ १ ॥

दिंडी.

राग—लीलांबरी. ताल—दादरा.

खड्ग पाहीं हें चमकतें करींचें ॥
घोर शब्दें मम भीत वन करींचें ॥

हरणि पाडस तूं तुझा किती ताठा ॥
मरण समयीं हा तुझ्या मतिस फांटा ॥ १ ॥

दाविद.—

पद.

परमेश्वर जिसको राजी, उसको सब करते हांजी ॥ ध्रु० ॥
हात लिये तुम भल्ल आंगपर चिरखत ढालकि छाया ॥
हमतो धनगर हात धरे है पथथर तुझे पोहोचाया ॥ १ ॥
पांच सफाय पथथर देखे गोफन है साथी को ॥
एहि तुमारा शिर फोडे जब कोन छुडावे तुजको ॥ २ ॥
सत्य ईश है इस्रायलमें सबको मालुम होवे ॥
असुंति जनको आज करामत अजबतहां बतलावे ॥ ३ ॥

गोलियाथ.—

आर्या.

सुनवे भूरख वैसे, बातनमें काल तूं गमाताहै ॥
अबनाहिं जान बचेगी, देखें तुजे कोन जो बचाता है ॥ १ ॥

साकी.

हाव भाव नट नृत्य गायनें तोषविणें पुर कन्या ॥
कर्म नव्हे हें समर भूमिचें वर्म कळेना अन्या ॥ १ ॥

दाविद.—

पद.

भैरवी.

तूं रथी धुरंधर सुभट ह्यणविसी आपणाला,
परितें रुचे न देवाला ॥
तूझी धष्ट पुष्ट तनू येइल आजि कामाला,
गीर्धांसि मेजवानीला ॥
तव सैन्य शर्वे रचवुनी देईन कागांला,
सुखानें खाति मांसाला ॥ चाल० ॥ ध्रु० ॥

आंतडी तटतटां तुटती, नयनरे झटझटां फुटती,
थवथवां विंदुही गळती, रक्ताचे सावही होती ॥ ३० ॥
चंचुचे प्रहार सोसुनी नशिवाला ॥
नकोरे दोष देउं कोणाला ॥ १ ॥

गोलियाथ.—

साकी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

सुंदर नूतन कोमल युवती सीरीया प्रांतीच्या ॥
झुलवुनि आणी समरिं कराया साह्य तुला अंतीच्या ॥
जा जा सत्वरिं, ना तरि मरशिल निरधारीं ॥ १ ॥
असा दयाळू रिपू त्रिभुवनीं नाहिं तुला मिळणार ।
सर्प दुखविल्या जरी न डंकी तरि ते बहु उपकार ॥
विचार करिं याचा, हा मम शब्द निदानीचा ॥ २ ॥

दाविद.—

आर्या.

वाग् जल्पना नको रे ॥ बरळ्हे आतां फिलिस्टिया वीरा ॥
तव अंतकाळ आला ॥ समीप धरि वा मनीं मुखें धीरा ॥

अबनेर.—

आर्या.

कडकड गर्जुनि आला ॥ घाला घालावया पुढें केला ॥
आला तसा चमकला ॥ दिपला चमु सिंधु धैर्य गत झाला ॥

साखी.

राग—जोगी. ताल—धुमाळी.

प्रचंड वपु तो दंड ठोकुनी उदंड बळ तोलाया ॥
समरिं अरीचें गर गर फिरवी नयन मुष्टि माराया ॥
कर कर दशनांतें ॥ रगडुनि हाणी पद भूतें ॥ १ ॥

श्लोक.

मंदाक्रांता हाहादेवी यू चालीवर.

मुष्टीघाते शरिर चुरण्या हात पाहूनि केला ॥
 दावीदानें दगड अचुकी गोफणीं योजियेला ॥
 मारी मर्मां शरिर चुरितो फोडि वक्षस्थळांतें ॥
 तेव्हां जैसा विटपि पडला उन्मिळ्नी मुळांतें ॥ १ ॥

दिंडी.

राग-लीलांबरी. ताल-दादरा.

देह पडतां तो करी तडफडाट ॥
 सिंह गर्जे जणुं मेघ गडगडाट ॥
 धरणि थरथरली रक्त पुरें न्हाली ॥
 धूळ वदनीं सर्वांगिं माखियेली ॥ १ ॥
 खड्ग दाविद घे सत्त्वरी करीचें ॥
 तयें छेदी शिर संगरीं अरीचें ॥
 दुंदुभीचा जय शब्द थोर झाला ॥
 धन्य योध्यासी जनीं वर्णियेला ॥ २ ॥

दाविद.—

आर्या.

एकचि तूं विश्वंभर, अघटित करणार करणि जगतांत ॥
 रक्षण करिसी भक्तां, वत्सां माता जशी करी तात ॥ १ ॥
 नश्वर सर्वहि समजुनि, संसृति रत जे तयांसि अनुपम्य ॥
 सायुज्य मुक्ति देसी, धन सुत जगि सौख्य पतिन ही रम्य ॥ २ ॥
 मजवरि बहूत केली, सुदया जाणून हीन दीन मला ॥
 सदैव लभते त्याला, कृपा तुझी जो सदा तुला नमला ॥ ३ ॥
 नमनीं सादर व्हावें, नमनीं जनिं दुष्कृता ठरों घावें ॥
 आजि कीर्तनिं रमावें, नलगे मग चित्स्वरूप धुंडावें ॥ ४ ॥

अवनेर.—

पृथ्वी छंद.

पवित्र प्रभुनें दिला जय खरा विरासी पुरा ॥
 तयासि तुमची सुता वचनि गुंतली त्वद्विरा ॥
 पुरें वचन तें करा झडकरी धराधीश्वरा ॥
 सुपात्र तव कन्यका पदरिं वांधुनी सुंदरा ॥ १ ॥

शौल.—

दिंडी.

राग—लीलांवरी. ताल—दादरा.

नव्हे मिथ्या हें वचन भूपतीचें ॥
 धरी पदरींही दिली तुला हीचें ॥
 करी पालन तूं जणुनि प्रेम भावें ॥
 नित्य प्रीतीनें तिजसि वागवावें ॥ १ ॥

पद.

जनप्रार्थना. भोलानाथ या चालीवर.

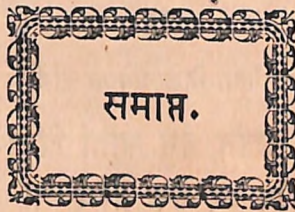
अहो सज्जन जन आतां विनवितों कुमती मी,
 मम दोष दूर करा ॥ ध्रु० ॥
 माते जवळी बाळक बोल जैसे,
 तैसे हें उदरी धरा ॥ १ ॥ अहो० ॥
 कविजन सुदर्ये कीर्तन केलें,
 स्मरतो मी बहु उपकारा ॥ २ ॥ अहो०॥
 मधुर कथारस भक्त जनाच्या,
 द्वयकर्णी पूर्ण भरा ॥ ३ ॥ अहो० ॥
 निस्य निरंतर घडि पल सेवा,
 होईलतें साह्य करा ॥ ४ ॥ अहो० ॥

(२२)

भारती.

जय जयजी विसंवर अंबर धरतीका, मालिक सागर सब
तुम पंच्यई भूतनका ॥ चालक पालक जगका तुजबिन नहि
कोई, राखे लाज हमारी, मेहर करे कोई ॥ सज्जन मिलके
आये कीर्तन श्रवनको, प्रनाम मेरा साहेब तेरे चरननको ॥
बुद्धी दाता तूंही सबको करराजी, दौलत उमर भरपूर दे उ-
नको ताजी ॥ सुनिये अमीर मेरे मतिहिनका अरज, देना ज-
रूर प्रभुको तन मनका करज ॥ १ ॥

Dr. H. R. Kirtikar

समाप्त.

‘दुःखिताश्रुमार्जन’

नांवाच पुस्तक म.

लवकरच छापून प्रसिद्ध होईल. त्याची अवधी किंमत
आप्ताचे त्रिरहानें प्राप्त झालेलें अतोनात दुःख, हें लहानसें पुस्तक
चल्यानें पुष्कळांशीं नाहीसें होण्यासारखें आहे. यांत सुखदुःखाचे साह-
चर्याविषयी स्पष्टीकरण केलेले असून समाधानवृत्तीच्या कांहीं गोष्टी सां-
गितल्या आहेत. पुस्तकाचे शेवटीं निरनिराळे दुःखित व्यक्तीस अनु-
क्षून मार्मिक उपदेशही केला आहे. याविषयी विद्वानांनीं दिलेल्या अ-
भिप्रायांचें संक्षिप्त टिपण खाली दिलें आहे तें वाचकांनीं वाचून पहा

आहारोप शिमशोन आष्टमकर,

पुस्तककर्ता.

मि. ए. सामसन यांनीं दुःखिताश्रुमार्जन या नांवाचा ग्रंथ केला त्या-
तील विषयाचें प्रतिपादन फार चांगलें केले आहे. पुस्तकाची भाषा शुद्ध
असून पुष्कळ ठिकाणीं अलंकारयुक्त आहे. हा ग्रंथ संग्रहास ठेवण्यास
योग्य आहे.

गोपाल मोरेश्वर साठे बी. ए.

‘दुःखिताश्रुमार्जन’ या नांवाचे पुस्तकाची रचना फार चांगली केली
आहे. पुस्तककर्ते जातीचे यहुदी असून मराठी भाषा इतकी सुंदर लि-
हितात ही गोष्ट त्यांस मोठी भूषणावह होय.

गोविंद वासुदेव कानिटकर

बी. ए. एल. एल. बी.

डा. एरन सामसन यांचे पुस्तकाची कित्येक ठिकाणीं भाषा फारच
सुंदर असून चित्तावर उत्तम प्रकारचा ठसा उत्पन्न करणारी आहे.

भास्कर श्रीधर जोशी

बी. ए. एल. बी.

हे पुस्तक तर उत्तम प्रतीचें झालें आहे यांत संशय नाही.

केरी लक्ष्मण उत्रे.